



Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 25. júla 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Azylová politika – Smernica 2013/32/EÚ – Článok 31 ods. 8 a článok 32 ods. 2 – Zjavne neopodstatnená žiadosť o medzinárodnú ochranu – Koncepcia bezpečnej krajiny pôvodu – Neexistencia vnútroštátnych pravidiel týkajúcich sa tejto koncepcie – Vyhlásenia žiadateľa považované za spoľahlivé, ale nedostatočné s ohľadom na prijateľnú ochranu poskytovanú v krajine pôvodu žiadateľa“

Vec C-404/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen (Správny súd Malmö rozhodujúci vo veciach prisťahovalectva, Švédsko) z 3. júla 2017 a doručený Súdnemu dvoru 6. júla 2017, ktorý súvisí s konaním:

A

proti

Migrationsverket,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia J.-C. Bonichot (spravodajca), A. Arabadžiev, S. Rodin a E. Regan,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- švédska vláda, v zastúpení: A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev a L. Zettergren, splnomocnené zástupkyne,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: R. Fadoju, C. Crane a S. Brandon, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci: D. Blundell, barrister,
- Európska komisia, v zastúpení: K. Simonsson a M. Condou-Durande, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: švédčina.

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 31 ods. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi A a Migrationsverket (Migračný úrad, Švédsko) (ďalej len „úrad“), ktorého predmetom je rozhodnutie tohto úradu, ktorým bola zamietnutá žiadosť A o priznanie postavenia utečenca a vydanie povolenia na pobyt, nariadený jeho návrat do krajiny pôvodu a zakázaný jeho spätný návrat do Švédska počas nasledujúcich dvoch rokov.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Článok 23 ods. 4 písm. g) smernice Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca (Ú. v. EÚ L 326, 2005, s. 13) znie takto:

„Členské štáty môžu tiež stanoviť, že sa prieskumnému konaniu v súlade so základnými zásadami a zárukami kapitoly II dá prednosť alebo sa urýchli, ak:

...

- g) žiadateľ poskytol nekonzistentné, protirečivé, nepravdepodobné alebo nedostatočné vyhlásenia, ktoré ho zreteľne urobili nedôveryhodným v súvislosti s tým, či bol obeťou prenasledovania...“

- 4 Smernica 2013/32 vo svojich odôvodneniach 11, 12, 18, 40, 41 a 42 stanovuje:

„(11) S cieľom zaistiť komplexné a efektívne posúdenie potrieb medzinárodnej ochrany žiadateľov v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany [(Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9)], by mal rámec Únie týkajúci sa konaní o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany vychádzať z koncepcie jednotného konania.

(12) Hlavným cieľom tejto smernice je stanoviť ďalšie normy pre konania v členských štátoch o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany s cieľom zaviesť v Únii spoločné konanie o azyle.

...

(18) Je v záujme členských štátov aj žiadateľov o medzinárodnú ochranu, aby sa o žiadosti o medzinárodnú ochranu rozhodlo čo najskôr bez toho, aby bolo dotknuté vykonanie primeraného a úplného posúdenia.

...

- (40) Kľúčovým faktorom pri posudzovaní odôvodnenosti žiadosti o medzinárodnú ochranu je bezpečnosť žiadateľa v jeho krajine pôvodu. Ak sa tretia krajina môže považovať za bezpečnú krajinu pôvodu, členské štáty by mali mať možnosť označiť ju za bezpečnú a predpokladať jej bezpečnosť pre konkrétneho žiadateľa, pokiaľ tento nepredloží údaje svedčiace o opaku.
- (41) Podľa úrovne dosiahnutej harmonizácie pre kvalifikovanie štátnych príslušníkov tretích krajín a osôb bez štátnej príslušnosti ako osôb požívajúcich medzinárodnú ochranu by sa mali stanoviť spoločné kritériá pre určovanie tretích krajín ako bezpečných krajín pôvodu.
- (42) Určenie tretej krajiny ako bezpečnej krajiny pôvodu na účely tejto smernice nemôže zakladať absolútnu záruku bezpečnosti pre štátnych príslušníkov tejto krajiny. Hodnotenie, o ktoré sa opiera určenie, môže samozrejme brať do úvahy len všeobecné občianske, právne a politické podmienky v tejto krajine a to, či pôvodcovia prenasledovania, mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania podliehajú v praxi trestom v prípade, ak sa v tejto krajine preukáže, že za to nesú zodpovednosť. Z tohto dôvodu je dôležité, že ak žiadateľ preukáže, že existujú oprávnené dôvody nepovažovať krajinu za bezpečnú v jeho konkrétnom prípade, určenie krajiny ako bezpečnej sa pre neho už nepovažuje za relevantné.“

5 Podľa článku 1 tejto smernice:

„Účelom tejto smernice je stanoviť spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany podľa smernice...“

6 Článok 31 uvedenej smernice, nazvaný „Konanie o posúdení žiadosti“, ktorý sa nachádza v kapitole III, nazvanej „Konanie v prvom stupni“, stanovuje:

„1. Členské štáty spracujú žiadosti o medzinárodnú ochranu v konaní o posúdení žiadosti podľa základných zásad a záruk kapitoly II.

2. Členské štáty zabezpečia, aby sa konanie o posúdení žiadosti skončilo čo najskôr bez toho, aby bolo dotknuté primerané a úplné posúdenie.

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa konanie o posúdení žiadosti skončilo do šiestich mesiacov od podania žiadosti.

...

8. Členské štáty môžu stanoviť, že sa konanie o posúdení žiadosti v súlade so základnými zásadami a zárukami kapitoly II skráti a/alebo uskutoční na hraniciach alebo v tranzitných priestoroch v súlade s článkom 43, ak:

a) žiadateľ pri predkladaní svojej žiadosti a uvádzaní faktov uviedol len skutočnosti, ktoré nie sú významné na posúdenie toho, či spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu v zmysle smernice [2011/95], alebo

b) žiadateľ je z bezpečnej krajiny pôvodu v zmysle tejto smernice, alebo

...

e) žiadateľ poskytol zjavne nekonzistentné a protirečivé, jasne nepravdivé alebo očividne nepravdepodobné vyhlásenia, ktoré protirečia dostatočne overeným informáciám z krajiny pôvodu, čím sa jeho tvrdenie stáva zreteľne nedôveryhodným v súvislosti s tým, či spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice [2011/95], alebo

...“

7 Podľa článku 32 ods. 2 smernice 2013/32:

„V prípadoch neopodstatnených žiadostí, na ktoré sa vzťahujú niektoré z okolností uvedené v článku 31 ods. 8, členské štáty môžu považovať žiadosť za zjavne neopodstatnenú aj vtedy, ak je to tak definované vo vnútroštátnych právnych predpisoch.“

8 Článok 36 tejto smernice, nazvaný „Konceptia bezpečnej krajiny pôvodu“, znie takto:

„1. Tretiu krajinu, ktorá bola v súlade s touto smernicou označená ako bezpečná krajina pôvodu, možno po individuálnom posúdení žiadosti považovať za bezpečnú krajinu pôvodu pre konkrétneho žiadateľa, iba ak:

a) je štátnym príslušníkom tejto krajiny, alebo

b) je osobou bez štátnej príslušnosti a predtým sa v tejto krajine zvyčajne zdržiaval,

a nepredložil žiadne závažné dôvody, aby sa táto krajina nepovažovala za bezpečnú krajinu pôvodu v jeho konkrétnej situácii a v zmysle splnenia požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice [2011/95].

2. Členské štáty stanovujú vo vnútroštátnych právnych predpisoch ďalšie pravidlá a postupy uplatňovania koncepcie bezpečnej krajiny pôvodu.“

9 Článok 37 tejto smernice, nazvaný „Vnútroštátne určenie tretích krajín za bezpečné krajiny pôvodu“, stanovuje:

„1. Členské štáty môžu ponechať v platnosti alebo môžu zaviesť právne predpisy, ktoré pripúšťajú v súlade s prílohou I vnútroštátne určenie bezpečných krajín pôvodu na účely posúdenia žiadostí o medzinárodnú ochranu.

2. Členské štáty pravidelne posudzujú situácie v tretích krajinách, ktoré boli v súlade s týmto článkom určené za bezpečné krajiny pôvodu.

3. Posúdenie, či je krajina bezpečnou krajinou pôvodu podľa tohto článku, sa zakladá na celom spektre informačných zdrojov najmä vrátane informácií od iných členských štátov, [Európskeho podporného úradu pre azyl (EASO)], [Úradu vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov (UNHCR)], Rady Európy a iných relevantných medzinárodných organizácií.

4. Členské štáty oznámia Komisii krajiny, ktoré určili podľa tohto článku za bezpečné krajiny pôvodu.“

- 10 Podľa prílohy I uvedenej smernice označenej ako „Určenie bezpečných krajín pôvodu na účely článku 37 ods. 1“:

„Krajina sa považuje za bezpečnú krajinu pôvodu, ak na základe právneho stavu, uplatňovania práva v rámci demokratického systému a všeobecných politických okolností možno preukázať, že v nej vo všeobecnosti a sústavne neexistuje prenasledovanie, ako je vymedzené v článku 9 smernice [2011/95], mučenie ani neľudské či ponižujúce zaobchádzanie alebo trestanie, a že v nej neexistuje hrozba všeobecného násilia v situáciách medzinárodných alebo vnútorných ozbrojených konfliktov.

Pri tomto vyhodnocovaní sa okrem iného vezme do úvahy, v akom rozsahu poskytujú ochranu pred prenasledovaním a týraním prostredníctvom:

- a) príslušných zákonov a iných právnych predpisov krajiny a spôsobu ich uplatňovania;
 - b) rešpektovania práv a slobôd uvedených v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd [podpísanom 4. novembra 1950 v Ríme] a/alebo v Medzinárodnom pakte o občianskych a politických právach [schválenom Valným zhromaždením OSN 16. decembra 1966] a/alebo v Dohovore Organizácie Spojených národov proti mučeniu, najmä pokiaľ ide o práva, z ktorých podľa článku 15 ods. 2 uvedeného Európskeho dohovoru nemožno urobiť výnimku;
 - c) rešpektovania zásady zákazu vyhodenia alebo vrátenia podľa [Dohovoru o právnom postavení utečencov, podpísaného v Ženeve 28. júla 1951];
 - d) zavedenia systému účinných opravných prostriedkov proti porušovaniu týchto práv a slobôd.“
- 11 Článok 46 smernice 2013/32, nazvaný „Právo na účinný opravný prostriedok“, v odsekoch 5 a 6 stanovuje:

„5. Bez toho, aby bol dotknutý odsek 6, umožnia členské štáty žiadateľom zostať na území dovedy, kým neuplynie lehota na uplatnenie ich práva na účinný opravný prostriedok, a ak sa takéto právo uplatnilo, dovedy, kým sa o opravnom prostriedku nerozhodne.

6. V prípade rozhodnutia:

- a) považujúceho žiadosť za zjavne neopodstatnenú podľa článku 32 ods. 2...;

...

má súd právomoc rozhodnúť, či žiadateľ môže alebo nemôže zostať na území členského štátu, a to buď na žiadosť žiadateľa alebo z úradnej moci, ak takéto rozhodnutie zrušuje právo žiadateľa zostať v členskom štáte a ak v takýchto prípadoch nie je vo vnútroštátnom práve stanovené právo zostať v členskom štáte dovedy, kým nebude rozhodnuté o opravnom prostriedku.“

Švédske právo

- 12 Vnútroštátny súd uvádza, že švédsky právny poriadok neobsahuje žiaden zákonný ani iný právny predpis týkajúci sa bezpečnej krajiny pôvodu v zmysle smernice 2013/32.
- 13 § 19 kapitoly 8 utlänningslag (zákon o cudzincoch) (SFS 2005, č. 716) v znení účinnom do 31. decembra 2016 uvádzal, že úrad môže nariadiť okamžitý výkon svojich rozhodnutí o vyhodení, a to ešte predtým, ako nadobudnú právoplatnosť, pokiaľ je žiadosť o azyl zjavne neopodstatnená a zjavne nemožno udeliť povolenie na pobyt ani z iného dôvodu.

14 Vnútroštátny súd uvádza, že toto ustanovenie bolo zmenené s účinnosťou od 1. januára 2017 s cieľom zohľadniť vo švédskom práve zmenu azylových postupov vykonanú smernicou 2013/32 a najmä jej článku 31 ods. 8 Úrad môže od tohto dátumu nariadiť okamžitý výkon svojich rozhodnutí o vyhostení, a to ešte predtým, ako nadobudnú právoplatnosť, pokiaľ skutočnosti, ktoré uviedol cudzí štátny príslušník, nie sú „významné“ na účely jeho žiadosti o azyl alebo nie sú „spoľahlivé“, v dôsledku čoho treba jeho žiadosť o azyl považovať za zjavne neopodstatnenú, a pokiaľ zjavne nemožno udeliť povolenie na pobyt ani z iného dôvodu.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

15 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že A, srbský štátny príslušník, podal v marci 2017 žiadosť o azyl a povolenie na pobyt vo Švédsku.

16 Na podporu tejto žiadosti uviedol, že v rokoch 2001 až 2003 bol obeťou vyhrážok a násilia páchaného ilegálnou polovojenskou skupinou a že v roku 2003 podal na túto skupinu trestné oznámenie. Ďalej uviedol, že mu do roku 2012 bola ako svedkovi poskytnutá ochrana, ktorú mu zabezpečovali srbské orgány a dočasná misia OSN v Kosove (MINUK), ale v dôsledku tejto ochrany bol premiestňovaný na rôzne miesta v Srbsku a umiestnený najmä vo väzení. Za týchto podmienok, ako tvrdí, sa od roku 2012 rozhodol vzdať postavenia chráneného svedka a namiesto toho sa začal skrývať vo svojej rodnej dedine, a to napriek tomu, že sa mu naďalej vyhrážali zabitím.

17 Úrad zamietol uvedenú žiadosť, keďže ju považoval za zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že z informácií od samotného žiadateľa vyplýva, že Srbská republika mu dokáže zabezpečiť účinnú ochranu a že prináleží v zásade orgánom krajiny pôvodu, aby zabezpečili ochranu proti vyhrážkam, ktorým je žalobca, ako tvrdí, vystavený.

18 Toto rozhodnutie o zamietnutí, súčasne nariaďujúce opustiť štátne územie, sa stalo okamžite vykonateľné, a to vzhľadom na zjavnú neexistenciu skutočností, ktoré by umožnili vyhovieť žiadosti o azyl a vzhľadom na to, že A nepredložil relevantnú argumentáciu na podporu svojej žiadosti o povolenie na pobyt.

19 A podal proti tomuto rozhodnutiu úradu žalobu na Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen (Správny súd Malmö rozhodujúci vo veciach prisťahovalectva, Švédsko), ktorý nariadil odklad výkonu rozhodnutia nariaďujúceho opustiť štátne územie.

20 Uvedený súd sa pýta na spôsob, akým sa má vykladať článok 31 ods. 8 smernice 2013/32, ktorý v spojení s článkom 32 ods. 2 tejto smernice dovoľuje členskému štátu zamietnuť určité žiadosti ako zjavne neopodstatnené.

21 Za týchto okolností Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen (Správny súd Malmö rozhodujúci vo veciach prisťahovalectva) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Má sa žiadosť, obsahujúca informácie poskytnuté žiadateľom, ktoré sa považujú za spoľahlivé – a preto môžu slúžiť ako základ na posúdenie danej žiadosti – avšak nepostačujúce na priznanie medzinárodnej ochrany z dôvodu, že informácie o krajine [pôvodu] naznačujú, že orgány poskytujú prijateľnú ochranu, považovať za zjavne neopodstatnenú v zmysle článku 31 ods. 8 revidovanej smernice 2013/32?“

O prejudiciálnej otázke

- 22 Svojou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 31 ods. 8 písm. b) smernice 2013/32 v spojení s článkom 32 ods. 2 tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že umožňuje považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za zjavne neopodstatnenú v situácii, akou je situácia v spore vo veci samej, keď na jednej strane z informácií o krajine pôvodu žiadateľa vyplýva, že mu v tejto krajine môže byť zabezpečená prijateľná ochrana, a na druhej strane tento žiadateľ neposkytol dostatočné informácie odôvodňujúce priznanie medzinárodnej ochrany, pokiaľ členský štát, v ktorom bola podaná žiadosť, neprijal pravidlá vykonávajúce koncepciu bezpečnej krajiny pôvodu.
- 23 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania pritom vyplýva, že úrad v zásade zamietol žiadosť A ako zjavne neopodstatnenú na základe vnútroštátneho právneho predpisu, ktorým bola prebratá smernica 2013/32, z dvoch dôvodov, a to že v jeho krajine pôvodu v Srbsku existuje účinná ochrana a že nepreukázal, že mu táto krajina neposkytla dostatočnú ochranu pred vyhrážkami, ktorým podľa vlastných vyjadrení čelil.
- 24 Tým úrad založil svoje rozhodnutie na úvahe analogickej k úvahám, ktoré stanovujú články 36 a 37 smernice 2013/32 pre spracovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu podaných štátnymi príslušníkmi bezpečných krajín pôvodu.
- 25 Tieto ustanovenia zavádzajú osobitný režim posúdenia založeného na vyvrátenej domnienke dostatočnej ochrany v krajine pôvodu, ktorá môže byť vyvrátená žiadateľom, pokiaľ uvedie naliehavé dôvody týkajúce sa jeho konkrétnej situácie.
- 26 V prípade, že takéto naliehavé dôvody neuvedie, možno žiadosť zamietnuť ako zjavne neopodstatnenú na základe článku 31 ods. 8 písm. b) smernice 2013/32 v spojení s článkom 32 ods. 2 tejto smernice, ak daná situácia – v prejednávanej veci skutočnosť, že žiadateľ pochádza z bezpečnej krajiny pôvodu – je ako taká definovaná vo vnútroštátnom právnom poriadku.
- 27 Jedným z dôsledkov pre žiadateľa, ktorého žiadosť je zamietnutá na tomto základe, je na rozdiel od prípadu jednoduchého zamietnutia to, že ako vyplýva z ustanovení článku 46 ods. 5 a 6 smernice 2013/32, nie je mu umožnené zostať na území štátu, v ktorom podal žiadosť, a vyčkať na rozhodnutie o opravnom prostriedku.
- 28 V tomto rámci prináleží každému členskému štátu určiť bezpečné krajiny pôvodu v zmysle tejto právnej úpravy v súlade s postupmi stanovenými v článkoch 36 a 37, ako aj v prílohe I smernice 2013/32, a to najmä prostredníctvom vnútroštátneho zákonodarcu prijať zoznam tretích krajín v súlade s kritériami stanovenými v prílohe I, vydať ďalšie pravidlá a postupy uplatňovania a oznámiť Komisii zoznam bezpečných krajín pôvodu alebo jeho pravidelné prehodnotenie.
- 29 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia vo veci samej, keď lehota na prebratie relevantných ustanovení smernice 2013/32 uplynula, Švédske kráľovstvo neprijalo ustanovenia uvedené v predchádzajúcom bode, a ani neupravilo to, že skutočnosť, že žiadateľ pochádza z bezpečnej krajiny pôvodu, môže viesť k zamietnutiu žiadosti ako zjavne neopodstatnenej v zmysle článku 32 ods. 2 tejto smernice.
- 30 Je potrebné pripomenúť, že podľa odôvodnení 11 a 12, ako aj článku 1 smernice 2013/12 sa rámec poskytnutia medzinárodnej ochrany opiera o koncepciu jednotného postupu a vychádza zo spoločných minimálnych pravidiel (pozri analogicky rozsudok z 31. januára 2013, D. a A., C-175/11, EU:C:2013:45, bod 57).

- 31 Členský štát pritom nemôže uplatniť vyvrátiteľnú domnienku upravenú pravidlami smernice 2013/32 týkajúcimi sa konaní založenými na koncepcii bezpečnej krajiny pôvodu bez toho, aby súčasne vykonal úplnú implementáciu týchto pravidiel, pokiaľ ide o zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia, ktoré má prijať.
- 32 Pokiaľ ide o pochybnosti vnútroštátneho súdu v súvislosti s možnosťou považovať na základe článku 31 ods. 8 smernice 2013/32 žiadosť za zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že vyhlásenia poskytnuté žiadateľom neboli dostatočné, treba pripomenúť, že táto smernica je prepracovaním smernice 2005/85.
- 33 Hoci je pravda, že článok 23 ods. 4 písm. g) smernice 2005/85 sa týkal prípadu „nedostatočných“ vyhlásení poskytnutých žiadateľom, článok 31 ods. 8 písm. e) smernice 2013/32, ktorý nahradil toto ustanovenie, uvedený prípad už nespomína.
- 34 Zo znenia článku 31 ods. 8 písm. e) smernice 2013/32 v spojení s článkom s článkom 32 ods. 2 tejto smernice teda vyplýva, že členský štát nemôže považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za zjavne neopodstatnenú z dôvodu nedostatočných vyhlásení poskytnutých žiadateľom.
- 35 V dôsledku toho je potrebné odpovedať na položenú otázku tak, že článok 31 ods. 8 písm. b) smernice 2013/32 v spojení s článkom 32 ods. 2 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že neumožňuje považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za zjavne neopodstatnenú v situácii, akou je situácia v spore vo veci samej, keď na jednej strane z informácií o krajine pôvodu žiadateľa vyplýva, že mu v tejto krajine môže byť zabezpečená prijateľná ochrana, a na druhej strane tento žiadateľ neposkytol dostatočné informácie odôvodňujúce priznanie medzinárodnej ochrany, pokiaľ členský štát, v ktorom bola podaná žiadosť, neprijal pravidlá vykonávajúce koncepciu bezpečnej krajiny pôvodu.

O trovách

- 36 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 31 ods. 8 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany v spojení s článkom 32 ods. 2 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že neumožňuje považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za zjavne neopodstatnenú v situácii, akou je situácia v spore vo veci samej, keď na jednej strane z informácií o krajine pôvodu žiadateľa vyplýva, že mu v tejto krajine môže byť zabezpečená prijateľná ochrana, a na druhej strane tento žiadateľ neposkytol dostatočné informácie odôvodňujúce priznanie medzinárodnej ochrany, pokiaľ členský štát, v ktorom bola podaná žiadosť, neprijal pravidlá vykonávajúce koncepciu bezpečnej krajiny pôvodu.

Podpisy